

fuldkommen i sin Orden, og der er det fuldkommen rigtigt, at Ingen, under nogetsomhelst Paaskud og paa nogensomhelst Maade kan vægre sig ved at adlyde de Befalinger, som gives ham med Hensyn til dette, forudsat da, at Befalingen ikke ligefrem strider mod Lovene; men udenfor Embedsstillingen indseer jeg ikke der er nogen gyldig Grund til at gaae med Hensyn til Fordringen om Afhængighed; udenfor Embedsforretningerne troer jeg, at man bør lade en Embedsmand være Statsborger lige saavel som enhver Anden.

Jeg kan endelig heller ikke gaae ind paa den Betingelse, som er sat for Valgbarheden i § 3, nemlig at Halvdelen af Borgerrepræsentanterne skal eie Grund. Jeg kan aldeles ikke erkjende, at dette i og for sig er noget almindeligt konservativt Kjendetegn, og jeg kan heller ikke erkjende, at der i andre Retninger gives nogensomhelst berettiget Grund til, at de, der eie faste Eiendomme her i Kjøbenhavn, skulle have en særlig Valgbarhed. Efter Loven af 19de Februar 1861 ere jo Skatterne paa faste Eiendomme her i Byen gjorte faste, og Grundeierne ere derfor aldeles ikke særlig interesserede i at have Haand i Hanke med Stadens Kasse. Jeg indseer derfor ikke i mindste Maade, hvorfor de skulle have Ret til absolut at besætte mindst Halvdelen af Borgerrepræsentantpladserne. Jeg troer ogsaa, at denne Bestemmelse staaer i en noget uheldig Forbindelse med, hvad der er udtalt i § 16, nemlig at der ikke alene skal stemmes paa Repræsentanter, men ogsaa paa Suppleanter, og at disse Suppleanter skulle rykke op, saafremt nogen af de egentlig Valgte af en eller anden Grund ikke kommer til at indtræde i Borgerrepræsentationen. Det kunde tænkes, naar man fastholder Bestemmelsen om den her omtvistede Ret for Grundeierne, at man blev nødt til at gaae saa dybt ned i Rækken af de valgte Suppleanter, at den, der blev Medlem af Borgerrepræsentationen, i Virkeligheden kun havde et meget lidet Antal Stemmer, og netop af denne Grund er der saameget mindre An-

ledning til at beholde § 3, eller ogsaa maa man da, synes mig, være betænkt paa at styde Bestemmelsen i § 16 om Suppleantvalg, der forøvrigt har sine practiske Fordele, ud.

Rühnell: Jeg skal tillade mig med et Par Ord at støtte Endringsforslaget under Nr. 1. Det kunde synes at være af mindre væsentlig Betydning, og der er maaffee ogsaa dem, som mene, at det deri omhandlede Spørgsmaal er aldeles uvæsentligt; men jeg troer, at det er særdeles vigtigt, og jeg skal mene, at den sidste Tids Begivenheder maatte have klarret vort Syn i den Henseende. Man burde dog af Skade blive klog; thi vi ere brændte saaledes, at det maaffee vil svie til os i Aarhundreder, og lader os derfor styre Blden. Jeg sigter naturligviis til den fremænde Indflydelse her i Landet, og som et Exempel, hvis Følger vi alle kjende, skal jeg nævne Tydskeheden, som er den Ild, der truer med tilsidst at fortære alt Dansk. Lad os huske paa, at et Steds Borgerrepræsentanter — jeg tænker mig bestandig, at denne Lov vil blive Mønstreret for Kjøbstædernes communale Valglove — have stor Indflydelse paa Anliggender, der ere af reen folkelig Character og have en reen folkelig Hensigt, f. Ex. Skolevæsenet. Det vilde blive muligt, at en Fremmed, f. Ex. en Tydsker, en Mand, der har nydt tydsk Opdragelse og ikke rigtig kan tale Dansk, en Mand, der allsaa — jeg siger „altsaa“; thi det kan ikke være anderledes — ikke er rigtig dansk i Sind og Tanke, kunde blive valgt; men hvorledes kunde en saadan Mand have sand Interesse, sand Kjærlighed for danske Folkeskoler, og hvorledes kunde han undgaae at udøve en meget skadelig Indflydelse ved at tage Deel i Skolens Bestyrelse og Tilsyn? Vi maae fremdeles erindre, at der igjen kan komme Tider som de nærværende, da Konge og Fædreland maae kunne stole paa Communalrepræsentationernes Patriotisme trindt om i Landet, men jeg troer ikke, at en Fremmed, og da navnlig en Tydsker, kan føle, at han stylder det lille Danmark